

Thor Hermann Thorsen – tidl. og mangeårig skogsjef hos Løvenskiold-Fossum har gitt meg tilgang til følgende beretning
«ELGJAKT»

ELGJAKT.

Halvor Ås var min læremester og beste venn og jaktkamerat fra første dag inntil han døde for seks år siden i en alder av 83. Han var et av de flotteste mennesker jeg har kjent. Klok, god humor, vennlig og alltid hjelpsom. Jeg savner han fortsatt. Han var med på min første jakt på elg. Vi startet ved Bustuldammen og gikk vestover mot Musvolden den 27 oktober 1965. Vi

hadde fått låne en fossumhund og hadde den i bånd det første stykket. Det var tåke og lett regn. Plutselig fikk vi se ei ku som sto til høyre litt opp i en skråning. Nå kan du skyte sa Halvor. Vel jeg skjøt og elgen forsvant inn i tåka. Hunden slet seg og forsvant etter. En stund senere hørte vi losen ned mot Håkastultjern. Vi gikk mot lyden, kom ned til vannkanten, så elgen svømme med hunden etter seg i vannet. Jeg gikk rundt vannet ned til dammen. Elgen så meg og snudde. Noen minutter etter hørte jeg et skudd. Jeg gikk tilbake og der sto Halvor med kua og hunden var i gang med å ragge den. Mitt skudd var for dårlig så det var bra det gikk som det gikk. Ikke noen særlig god start på min karriere som jeger. Halvor viste meg hvordan man skulle slakte. Han var en mester. Lenger sør for oss hadde Forstkandidaten drivjakt med mange drivere og gjester. Det var det siste året det var drivjakt på Fossum. Jeg tror Løvenskiold var gått litt trett av å arranger slike jakter. Dessuten ble det i forhold til utbyttet kostbart med den form for jakt.

Dette første året jaktet Halvor og jeg sammen hele tiden. Resultatet var seks dyr. To dyr hadde vi los på lenge. Halvor var litt dårlig til bens og ba meg følge på alene. På toppen av Jordbæråsen kom jeg innpå. Losen sto under meg nede i et tett skogparti. Jeg var i tvil om hva jeg skulle gjøre og ventet litt for å se om losen ville flytte på seg. Losen stoppet først kom en stor ku og like bak en fin okse. Jeg skjøt begge og de falt på stedet. Etter mye strev klarte jeg å gjøre opp begge. Tok hunden i bånd, merket fallstedet og gikk ned til Åslivannsvegen. Der sto Halvor. Jeg fortalte hva som hadde hendt. Han trodde meg ikke. Men da jeg sa at vi måtte reise ned til Amt på Øvre Dali og be han ta hesten og kjøre frem dyrene, skjønte han at det var alvor. Oksen er den største jeg har skutt, vekt 288 kilo etter at den hadde hengt et døgn. Geviret var fint og stort med tolv tagger.. Etter dette regnet Halvor meg som en brukbar jeger. Og at jeg kunne operere alene.

Den første sesongen jaktet vi ikke så mye, dels på grunn av dårlig hundemateriell. Vi kjørte frem og tilbake mellom Skien og Luksefjeld hver dag. Året etter lå vi i en flytbar hytte ved

Sommerseter og året etter i Loppedamhytta. Så flyttet vi til Lensmannseter i 1968. Der var det fint. I 1969 var Herman tilbake fra sine studier i USA, han og hans venn Cristofer Paus var med oss i to dager. Herman hadde tidligere skutt noen elger på drivjakt, men dette var hans første jakt med løshund. Vi startet ved Godalog gikk oppover mot Stegaberget med Bjønn. Før vi kom opp til vannskillet hadde hunden los. Losen flyttet seg mot vest over Storefjeld og så senere mot Kroktjern nær Sondalsfjeld. Herman syns det gikk litt fort og ba meg gå foran. Jeg skjøt en enslig ku ved tjernet og Herman kom etter. Vi bestemte oss for å dra sydover mot Sondalen. Kommet nesten ned til Sondalstjern hadde Bjønn los øst for oss oppe i lia. Herman ville gå rett mot losen, men vinden var feil og vi begynte og gå tilbake. Da hørte vi at losen hadde gått over til ganglos og at den kom mot oss. Etter noen få minutter kom en okse. ruslende nedover mot oss. Herman skjøt et skudd og dyret raste nedover og lå bare noen titalls meter fra oss Det viste seg at den hadde et praktfullt gevir. Atten takker og helt jevnt og palmat. Det er det eneste eksemplar som har så mange takker av de okser som er skutt i skogene til Løvenskiold-Fossum. Det skjedde ikke noe mer den dagen, vi fikk en lang vei å gå før vi kom frem til toppen av Bjønndalsbakken, der det var bilvei og Halvor kom og hentet oss i kveldingen. Vi fortalte ikke noe før vi var tilbake til hytta. Halvor og Cristofer hadde hatt en fin jakt, skutt en ku ved Svartebekk og en stor okse ved Grinilia, tretten takker. Så var det vår tur til å fortelle. Halvor trodde vi spøkte, ikke så rart for han hadde erfaringer for elgjakt helt fra han hadde gått på jakt med Godseieren før krigen. Senere jeg tror det var i 1973 flyttet vi til Bestul. Det ble så vår hovedbase.

Jeg fortsetter å fortelle om en del jakter som alle er litt spesielle. En gang på åttitallet var Tor Grimsrud med meg. Vi startet ved Grant jern og gikk opp seterstien. Kommet opp til vannskillet hørte vi los nede ved Furustulvann. Vi var enige om han skulle gå innpå den første losen. Han skjøt der ku og en kalv, Fin start på dagen. Det var fint vær med klar himmel. Vi Vandret nordover og stanset ved de store myrene før Våteklev. Satte oss på sekkene og ventet, hunden var borte. Da fikk jeg se en stor okse cirka hundre meter fremme, den gikk sakte og jeg skjøt den mens jeg satt på sekken. Den gikk rett ned. Da vi kom frem fikk vi se at den hadde et gevir som jeg aldri før eller sener har sett. Den var bare på tretten takker men disse var usedvanlig grove og omkretsen på rosenkransen var helt eksepsjonell stor. Gevirene minte meg nærmest å tilhøre noe jeg har karakterisert som en "urokse".

Geviret henger nå i hallen på hovedgården. Der finner vi også montert to gevir til som er på en prikk lik den jeg skjøt. Det er en unik historie. To år tidligere hadde Elvar Aune funnet to fallhorn på Rypefjeld og året etter fant han to til i samme området. Forstkandidaten hørte om dette kjøpte disse av Elvar. At de er fra samme dyret er det ikke tvil om. Fallhornene er montert på skaller. Både fordi de er så unike og så like er det en enestående eksempel å ha i en gevirsamling fra et vilt dyr. Tre gevir, nesten identiske av samme dyr er unikt. I det samme området var jeg noen år tidligere sammen med Per Krog, min tidligere sjef i S. 50. Han var et enestående menneske som jeg har de beste minner om. Men han var også ivrig jeger så han besøkte meg flere år for å jakte og hygge oss på Bestul. Den dagen som jeg her tenker på var en meget tett tåke, Min Odin var ute i terrenget men vi hadde ikke noen stålos. Mens vi gikk der i tåkehavet rett øst for Furustulvann kom en elgokse vandrende, i tåka virket den ekstra stor. Jeg fikk inn et skudd og den gikk bare noen få skritt før den falt.

Den viste seg å ha et fint gevir, litt palmat med femten takker. Når jeg skriver dette kommer jeg til å tenke på en jakt jeg hadde noen år sener. Jeanette var med for å se hvordan jakten foregikk. Vi hadde Hunter med oss, han var da i sin beste alder. Vi startet ved Grant jern, gikk skiløypa oppover, svingte mot Nedre Ulvsvann og så fobi Marit jern. Hunter hadde ingen dyr ute. Etter et par timer rett før Furutjernåsen var det los rett foran oss. Losen sto og jeg fikk inn et godt skudd. Det var en stor okse med fin gevir. Det hadde regnet hele tiden, men nå flommet vannet ned og det var bare et par grader varmt. Etter slaktingen kalte vi opp de som skulle hente elgen. Dernest slapp vi Hunter. Han fikk straks ny los, dyret var urolig og var uten for hørevidde etter kort tid. Vi bestemte oss først for å gå vestover ut Ulleråsen for å lytte. Oppe på åsen støkte vi en liten okse. Jeanette ville gå etter, men vi hadde feil vind så jeg så måtte fortsette lenger vest, der hørte vi ikke noe og snudde .. På tilbakeveien det samme dyret opp foran oss og den var lett å felle. Mens vi slaktet hørte jeg at Hunter kom tilbake med los fra Svanstulfjeld men vi hørte også en annen lyd, det var karene som kom med Jernhesten for å hente den første elgen. Jeg ba dem holde an litt fordi vi hadde en los nær der den første elgen lå. Jeg slaktet fort, slapp meg ned mot Furustulvann, og der så jeg dyret. Det var en mellomstor okse. I løpet av en snau time lå det tre okser innenfor en radius av noen hundre meter. Vi var da så våte og kalde at jeg foreslo at vi skulle gå tilbake til bilen ved Grantjern. Jeanette ville fortsette, men mitt forslag ble fulgt. Jeanette var med flere ganger, hun tok jegerprøven og skyteprøven og noen år sener skjøt hun en stor ku ned i Svarthullorådet. Hun var alene da hun skjøt. Skuddet var perfekt.

Så litt om lokking av elg. Håkon Mathisen som hadde arvet en stor eiendom i Stor-Elvdal, hadde jeg vært konsulent for mens jeg arbeidet i S.50. Han var en ivrig jeger og fortalte meg at han hadde skutt flere okser ved å lokke dem til seg. Han lærte meg lokkelyden og en del andre ting i den forbindelsen. Første gang jeg prøvde meg var i 1968. jeg hadde jaktet på østsiden av Økteren hele dagen og kom i kveldingen ned mot krysset til Sakseren. Hunden var like sliten som jeg og vi satt på en bergnabb og så utover Økteren mens sola var i ferd med å gå ned over Brånaåsen. Etter å sittet og filosofert en tid, hørte jeg nærmest et brak i skogkanten nedfor. Hunden reagerte ikke, så nå fikk jeg prøve lokking. Som tenkt så gjort, etter å ha lokket en kort tid kom en stor okse frem under meg. Jeg lå da jeg skjøt. Den andre gangen jeg lyktes med lokking var mens jeg satt på vannskillet av Seterstien og så ned mot Furustulvann. Det vil si jeg så ikke vannet på grunn av tett tåke. Hunden hadde jeg ikke hatt kontakt med på et par timer. Da fikk jeg høre et dyr nede i tåka som gryntet. Jeg svarte og vi kommuniserte noen ganger og lyden av dyret kom stadig nærmere. En gylden regel er at man skal ikke skyte på en elg hvis man ikke er hundre prosent sikker på å få inn et godt skudd og at en hund er i nærheten eller kan hentes for sporing. Oksen kom så nær og var så rolig så jeg var helt sikker på at det var forsvarlig. Dyret kastet seg rundt etter skuddet og forsvant inn i tåka. Etter litt søking fant jeg den helt død. Den tredje gangen var jeg i samme området. Fikk los nede på myrene, det var ku og kalv og de flyttet seg nordover med hunden Buster etter seg. Jeg slapp meg ned mot Furustultjern og gikk sakte etter. Da hørte jeg klar grynting rett vest for meg tvers over myra inne i skogen. Det var tydelig at det var en okse som ikke likte at hunden hadde forstyrret den midt i frieriet til kua. Jeg svarte og kommunikasjon mellom oss fortsatte. Jeg la meg ned i kanten av myra bak noen busker.. Etter en stund kom oksen frem

på myra vel hundre meter foran meg på den andre siden. Den beveget seg sakte, gryntingen fortsatte mellom oss, så dreide den rett mot meg og stoppet bare femti meter fra meg, dreide litt på kroppen og sto helt stille. Det var tydelig at den var blitt skeptisk så jeg lot skuddet gå. Det var umulig å ikke få inn et godt skudd. Jeg så ikke mer til Buster den dagen, Det spilte ikke så stor rolle fordi jeg hadde hatt en av mine flotteste opplevelser under elgjakt.

I rekken av de mange opplevelser jeg har hatt skal jeg trekke frem noen andre av de som utvilsomt skiller seg ut. Den første hendte mens jeg hadde den første Bjønn. Startet ved Grantjern opp for Svarthull som så mange ganger både før og senere. Gikk nordover på østsiden av Lona. Fikk etter en times tid los. Jeg var nær og skjøt ei kvige. Dreide så vestover. I et område med tett skog stoppet jeg i en glenne og lyttet etter hunden. Et ungdyr kom løpende, det ble skutt og Bjønn kom på fallet. Det var nå en ugunstig vindretning, jeg koblet hunden og vi gikk tilbake til bilen. Det var ikke bygget vei på vestsiden av Lona den gang. Det var delvis det vi kaller skrøvlete terreng så det tok en del tid. Tok en rask hvil og gikk så vestover opp Seterstien, kommet opp på toppen av denne dreide jeg sydoover opp mot Svanstulfjeld. Da fikk Bjønn los. Den var urolig og dro utover mot Grønnlitjern. Hørte losen langt nede ved tjernet og fikk se ku og kalv svømme tvers over og gå opp på den andre siden. Hunden ruslet rolig rundt tjernet og fulgte så sporet til dyrene. Jeg hadde bare en ting å gjøre, ned fra fjellet og rundt tjernet. Kommet så langt hørte jeg losen langt borte mot Horta. Etter en halvtimes tur kom jeg nærmere og hørte losen godt. Kom frem på en myr og får se hodet og halsen på en stor okse titte frem i en skogkant over myra foran meg. Da gjorde jeg noe som Halvor hadde sagt at jeg ikke skulle gjøre: «Skyt ikke på dyr når du har en los og du i tillegg ikke er sikker på å få inn dødelig skudd». Vel, jeg skjøt ikke godt nok, oksen krysset myra i tilsynelatende god form. Men man vet ikke sikkert om den var skadet. Da var det bare en ting å gjøre, få tak i hunden for å sette den på sporet der oksen hadde løpt. Merket av stedet med å skjære litt i en busk og gikk mot losen. Det viste seg at Bjønn ikke hadde los på ku og kalv lenger. Sannsynligvis hadde dyrene lagt på svøm igjen. Denne gangen over Horta som er et stort vann. Så hadde hunden funnet et nytt dyr. Dette var et urolig ungdyr og jeg fikk aldri sjanse til skudd. De forsvant og jeg ruslet slukøret opp til stedet der jeg hadde løsnet skudd på oksen.

Fant ikke noe blodspor satt og ventet der en stund. Så får jeg høre noen rare lyder vest for meg som jeg ikke kunne tyde. Jeg gikk sakte i retning av lydene, stoppet på en liten glenne i skogen. Plutselig kom ku og kalv ut av skogen og stoppet da de så meg på ti meters avstand. Jeg skjøt kalven i håp om at Bjønn jaget på disse dyrene. Jeg viste at han alltid stoppet på et fall. Før jeg fikk startet slaktingen kom en okse. Den falt nesten oppå kalven. Så kom Bjønn noen sekunder senere. Jeg følte en stor lettelse fordi jeg var sikker på at det var den samme oksen. Dyret var stort. Slaktingen gikk med litt strev. Oksen var meget brunstig og vadmelsklærne mine måtte henge ute over natten. Stanken var forferdelig. Hund og jeger kokte kaffe, spiste opp resten av nisten. Så var det å ta fatt på den lange veien tilbake til bilen. På veien hjem til Bestul så jeg ku og kalv like ved Fekjan. Jeg lot de være, 4 dyr og mange opplevelser i elgskogen var nok for meg på en dag, dessuten var jeg ganske trett. Jeg foretrekker å jakte alene med hund. Vel, noen dager med gode venner går an. Mine tre svigersønner har det vært fint å gå ut med. Alle har fått skutt dyr. Barry har vært mest med

og

han hadde også den meget gode hunden Cesar. Barry var også en rekke ganger guide med betalende jegere. Guiding drev jeg mye med de senere år, vanligvis var det trivelige jakt dager. Flere år gikk jeg med en viss skipsreder, han var usedvanlig hyggelig, men skytingen var så som så. Dette la selvsagt en demper på stemningen. En annen gjest, en svenske gjorde en gang en stor feil. Vi jaktet en gang sammen, startet ved Ørjevann og gikk nordover mot Presteseter. Etter noen timer fikk vi los syd for Presteseter. Losen var noe urolig, jeg tror elgen hadde fått følelse at det var mer enn en hund som var etter den, så jeg ba gjesten gå forsiktig frem alene det siste stykket. Det smalt to skudd og jeg nærmet meg sakte. Jegeren fortalte at det var to dyr, men han hadde bare skutt på ett og samme dyr. Elgen hadde krysset myra nedenfor Presteseter. Vi fant noen blodspor. Noen minutter senere hørte vi los, den trakk nordvestover opp mot Sauheradjellene. Vi gikk etter, men siden vi bare hørte losen av og til, ble vi enige om å gå parallelt med litt avstand i mellom oss. Etter en stund hørte jeg et skudd, men det var ikke der jeg hadde hørt losen. Jeg gikk derfor etter hunden. Losen flyttet seg stadig og det ble en lang tur. Kommet opp over skoggrensen hørte jeg hunden et godt stykke vestover. Jeg fikk tilslutt se elgen stå i kanten av Steinbruvann. Det var åpent ende mellom oss. Så jeg bestemte meg å skyte selv om holdet var litt langt. To skudd måtte til før elgen gikk ned. Dyret lå noen meter fra land. Jeg fikk den inn til land og måtte slakte den mens den lå i vannkanten. Kalte opp Dag og ba han komme med jernhest. Jeg regnet med at gjesten ville komme etter, men han dukket aldri opp. Så kom det en annen hund inn til oss. Det ble litt knurring, det ga seg snart. Jeg fikk tørket meg, tok litt mat og drakk noe vann, satte meg og ventet. Det var en fin ettermiddag, jeg så over vannet og vestover fjellet. Min hund la seg ned ved meg og den andre la seg ned oppå elgen. Alt var fred og ro og sola nærmet seg horisonten. Det tok nærmere tre timer før jeg hørte over radioen at Dag var på vei for å hente elgen.

Det bilde jeg hadde foran meg glemmer jeg aldri. Vannet, fjellet, solen som gikk ned og de to hundene som var falt helt til ro. Så kom transporten og vi kunne gi oss på hjemtur. Gjesten kom sammen med Dag. Han hadde skutt på et annet dyr, fant det ikke. Vi søkte etter det på hjemveien, men det ble helt mørkt og vi måtte gi oss. Neste dag dro en annen jeger med hund opp for å se etter elgen. Han fant det, men det var dødt. Det var for sent til at vi kunne bruke kjøttet. En annen gang var det min tur til å ikke lykkes. Jeg startet ved Ulvsvann med Hunter og gikk vestover. Etter en times vandring kom jeg halvveis over en myr. Fikk los i skogkanten rett nord for meg, avstand cirka 100 meter. Der sto hunden med en middels stor okse, den så mot meg, jeg regnet med at den hadde sett meg, ventet litt til den ble stående i fin posisjon og skjøt et skudd. Den gikk rett ned. Jeg reagerte på dette og regnet med at den kunne reise seg igjen. Begynte å gå sakte mot elgen, slappet litt av fordi Hunter var i full sving med ragging men så plutselig reiste elgen seg raskt og forsvant inn mellom trærne, den gikk fra meg og jeg ville ikke skyte den bakfra, et skudd ville utvilsomt ødelegge mye kjøtt. Jeg kom frem til fallstedet, der var det mye rag, nok til en liten pute. Jeg ventet lenge, hørte ikke noe fra hunden. Begynte så å følge sporet, det gikk sakte. Jeg så noen få men små bloddråper. Etter en times sporing var jeg kommet om lag en kilometer frem, da kom Hunter mot meg.

Det hadde da gått en halvannen time. Jeg regnet det som mest sannsynlig at oxen var i god stand og at Hunter hadde fulgt den langt. Men jeg klarte ikke å slå meg til ro med dette. Koblet hunden og gikk tilbake til stedet der oxen var skutt på. Gikk med hunden i bånd tilbake samme vei. Slapp hunden etter en stund. Den forsvant, beveget meg så til et høyt punkt i terrenget for å lytte bedre. Ventet en og stund. Bestemte meg så for å gå tilbake til bilen, kjøre rundt til Geitebuskogen siden jeg regnet det mest sannsynlig at det var den veien oxen og forhåpentlig Hunter var. Da jeg gikk ut av bilen i den skarpe svingen ned mot Nordsjø, hørte jeg Hunter ikke så langt unna. Trøstig la jeg i vei, så losen og dyret, men det var ei ku som Hunter nå hadde los på. Lot være å skyte. Jeg regnet nå som nesten helt sikkert at oxen var i fin form. Antagelig hadde skuddet truffet geviret langt nede, den hadde svimmet av og først våknet til mens den ble ragget.

En gang senere var det en episode som minner litt om det som her er fortalt. Jeg var ute med en kvinnelig gjest. Første halvdel av dagen hadde vi forfulgt en los på ku og kalv, både elgene og hunden var helt borte for oss. Jeg foreslo at vi skulle prøve å finne elg på egen hånd. Jeg valgte en rute der vi skulle gå forsiktig langs en skogkant hvor vi hadde utsikt utover en del åpne områder. Dagen led og vi satte oss ned for å prate og hvile litt. Da så jeg en stor okse reise seg på snaue hundre meters avstand. Jeg ba dama gjøre seg klar. Selv tok jeg opp kikerten og fikk oxen i fokus" den snudde seg i fin posisjon og visket at hun nå kunne skyte. Jeg så anslaget i dyret, det var helt på rett sted. Oxen vaklet litt, tok noen skritt og falt ned i en liten fordypning. Vi regnet med at den var ferdig, men så kom den seg på bena og begynte å gå fra oss. Gjesten ville skyte, jeg sa nei fordi jeg visste at skuddet var godt. Den gikk ikke langt, så var det slutt. Hadde hun skutt ville det blitt ødelagt mye kjøtt. Det var en stor okse med fint gevir. Dagen var reddet.

Jeg har konsentrert meg om de jaktoplevelser som ikke er litt spesielle og vil nevne et par til. En vakker høstdag langt ut på ettermiddagen fikk jeg los på en familie, ku med kalv og en okse som sto litt til siden for losen og betraktet det hele. Før jeg kom på godt skuddhold løsnet losen og Hunter fulgte etter ku og kalv. Det hele startet oppe på Ulleråsen men det flyttet seg raskt nordover og losen stoppet først i nordvest enden av Vestre Uvann. Hvordan dyrene hadde kommet dit var jeg ikke sikker på for bare å gå dit var nesen umulig på grunn av bratte urer på den del av vannet. Kanskje kunne jeg komme på skuddhold, men å hente dyr der var omtrent umulig. Jeg ropte på Hunter men losen fortsatte. Ventet en stund skjøt et skudd opp i luften, losen fortsatte. Det var ikke så lenge til det ble mørkt, ga meg på hjemvei, det var langt til bilen ved Grant jern. Kanskje ville Hunter ta meg igjen, men nei. Kjørte opp til Bestul. Spiste og slappet litt av og reiste så tilbake til Grantjern. Der lå Hunter og ventet på en genser som jeg hadde lagt igjen,

Et par dager senere var jeg igjen oppe på Ulleråsen, fikk los på samme sted. Der var oxen som nå hadde følge med kalven. Kua var ikke å se. Skjøt kalven, det ville fått en vanskelig vinter uten moren sin. En blank og fin ettermiddag hadde jeg mistet hunden. Jeg gikk opp på Uvannsknatten for å lytte, hørte ikke noe til hunden og satt meg ned for en hvil. Uvann lå rolig cirka 150 meter under meg. Jeg hørte noen lyder på den andre siden og frem kom en elgku etterfulgt av sin kalv, kua gikk ut i vannet og kalven svømte etter. Elgene svømte raskt over på min side, kommet vel over kom en røslig okse frem og la på svøm i samme retning. Brunsten

var i gang og det var ikke tvil om hva oksen var interessert i. Men partneren var nok ikke helt klar enda .. Hele opplevelsen ser jeg for meg den dag i dag.

De første årene vi jaktet var det ikke så stort elgbestand. Det var heller ikke så lettvinnt som det ble senere. Veinettet var ikke så utbygd. Noe senere fikk vi sikringsradio. Den har betydd mye. Vi kunne holde kontakt med andre jegere, vi kunne få hjelp og vi kunne be om å bli plukket opp, med andre ord det var ikke så farlig om vi endte langt fra der bilen sto. Noe år senere fikk vi peileutstyr slik at vi kunne se retningen som hunden befant seg. Dette økte sjansen for å finne los som kunne stå utenfor hørevidde. Nå er GPS-peilng blitt vanlig, denne er langt bedre. Løshundjakt på elg er blitt langt lettere. I de " gamle" dager var det en større prestasjon å felle dyr. Jeg føler at noe av sjarmen med den noe mer primitive ved jakten er forsvunnet. Jeg er glad for at jeg har hatt de store muligheter for å drive elgjakt over så lang tid. Det har vært mange spennende dager og ikke minst sitter jeg igjen med flotte naturopplevelser og møter med et så flott dyr som elgen er. Når man skyter et så store dyr er jaktmoral viktig.

Skadeskyting kan forekomme, men sjansen for det er liten ved bruk av hund. Langt de fleste fall jeg har vært med på, er dyrene skutt på mindre enn femti meters avstand og som regel har de stått stille. Jeg har ikke ført nøyaktig statistikk, men det dreier seg om cirka 350 elg. Hvorav de lang fleste har jeg vært alene om. Tilslutt litt om værforholdene. De kan veksle mye. Snø og kulde har det ikke vært så mye av, men regn, vind og tåke har byd på utfordringer. Det ideelle er svak men stødig vind og oppholdsvær. Noen mener at vind opp mot storms styrke er det vanskeligste, jeg syns tett tåke er verre fordi det da er nesten umulig å orientere seg.

Terrenget på Fossum er en utfordring, det er veldig kupert så god kondisjon er nødvendig. Selvsagt har noen dager vært lite å skryte av. Dårlig jakt, dårlig vær, ingen los med mer. Men disse dagene glemmer man fordi det ikke har hendt noe særlig. Avskytingen har svingt mye fra 80 dyr de første årene og opp mot hele 220 elg felt i slutten av nittiårene. Den gang kunne jeg oppleve å se over tyve dyr på en dag. Nå er det nok mer normalt med fellingsantall mellom hundre og hundre og femti.